

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ

«Πάτερ, δός μοι τό ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας».

Κυριακή τοῦ Ἀσώτου, ἀδελφοί μου, Κυριακή δευτέρα τοῦ Τριωδίου, καί ἀφοῦ τήν περασμένη Κυριακή εἶδαμε τόν ὑπερήφανο Φαρισαῖο νά διεκδικεῖ καί νά ἀπαιτεῖ κατά κάποιο τρόπο τή δικαίωσή του ἀπό τόν Θεό μέσα στόν ναό στόν ὁποῖο εἶχε πάει γιά νά προσευχηθεῖ, σήμερα βρισκόμαστε μπροστά σέ μία νέα ἀπαίτηση. Αὐτός πού ἀπαιτεῖ εἶναι ὁ νεώτερος υἱός ἐνός πατέρα, ἐνός πλουσίου καί ἀγαθοῦ ἀνθρώπου, καί αὐτό πού ζητᾷ εἶναι «τό ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας».

«Πάτερ, δός μοι τό ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας». Πατέρα, δός μου τό μέρος τῆς περιουσίας πού μοῦ ἀνήκει, τοῦ λέει. Πῶς τοῦ ἀνήκει; Γιατί τοῦ ἀνήκει;

Τά ἐρωτήματα αὐτά δέν ἀπασχολοῦν τόν νεώτερο υἱό. Αὐτός ἀπαιτεῖ, ζητᾷ νά πάρει τό μερίδιο τῆς ἀγάπης τοῦ πατέρα του, ἀδιαφορώντας γιά τήν ἀγάπη του. Ζητᾷ νά πάρει ὅ,τι νομίζει πῶς τοῦ ἀνήκει, χωρίς νά αἰσθάνεται καμία ὑποχρέωση γι' αὐτό. Ζητᾷ νά πάρει χωρίς νά θέλει νά δώσει καί αὐτός κάτι. Ζητᾷ νά πάρει χωρίς νά ἔχει σκοπό νά τό ἀξιοποιήσει ἀλλά νά τό κατασπαταλήσει.

Ζητᾷ ὁ νεώτερος υἱός, ἀλλά μέσα στήν νεανική του ἀπερισκεψία, μέσα στήν οἴηση καί τήν ὁρμή τῆς ἡλικίας του, μέσα στή διάθεσή του γιά ἀνεξαρτησία δέν σκέπτεται τίς συνέπειες πού μπορεῖ νά ἔχει ἡ ἀπαίτησή του. Δέν ἐνδιαφέρεται τί θά γίνει μετά, τί θά γίνει στό μέλλον. Απαιτεῖ καί κερδίζει.

Απαιτεῖ καί πείθει τόν πατέρα του, πού δέν θέλει νά τοῦ στερήσει τήν ἀγάπη του, γιατί τό ἀπόθεμά της ὑπερβαίνει «τό ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας» πού ζητᾷ ὁ νεώτερος υἱός του.

Ὁ πατέρας τοῦ δίνει ὅ,τι θά μπορούσε νά ἀπολαύσει καί νά αὐξήσει μένοντας κοντά του γιά νά τό κατασπαταλήσει στίς ἡδονές καί τίς ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου, γιατί δέν θέλει νά τοῦ στερήσει τή δυνατότητα νά δοκιμάσει τίς δυνάμεις του καί νά βαδίσει τόν δρόμο πού ἐκεῖνος θέλει νά ἐπιλέξει.

Ὅχι ἐπειδὴ δέν γνωρίζει τί θά συμβεῖ, ἀλλά ἐπειδὴ θέλει νά τόν ἀφήσει νά τό διαπιστώσει καί μόνος του.

«Πάτερ, δός μοι τό ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας».

Ὁ νεώτερος υἱός τῆς σημερινῆς παραβολῆς δέν εἶναι ὅμως, ἀδελφοί μου, ὁ μόνος πού ἔχει τέτοιες ἀπαιτήσεις. Συχνά στή θέση του βρισκόμαστε καί ἐμεῖς πού στεκόμαστε μπροστά στόν Θεό Πατέρα καί ἀπαιτοῦμε «τό ἐπιβάλλον μέρος». Μερικές φορές μάλιστα δέν τό ἀπαιτοῦμε ἀπλῶς, ἀλλά τό ὑπεξαίρουμε χωρίς κἂν νά τόν ρωτοῦμε.

Καί ποῖο εἶναι «τό ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας» πού κατασπαταλοῦμε ἐμεῖς, μιμούμενοι τόν ἄσωτο υἱό τῆς παραβολῆς;

Εἶναι ὅ,τι ἔχουμε καί μᾶς ἔδωσε ὁ Θεός. Εἶναι ἡ ἴδια ἡ ὑπαρξη καί ἡ ζωή μας. Εἶναι τά χαρίσματα καί τά τάλαντά μας. Εἶναι ὁ χρόνος καί οἱ δυνάμεις μας. Εἶναι ἡ ψυχή μας.

Ὅλα αὐτά καί ὅλα ὅσα ἀκόμη θά μπορούσαμε νά ἀναφέρουμε εἶναι περιουσία τοῦ Θεοῦ Πατέρα μας. Τίποτε δέν εἶναι δικό μας, ἀφοῦ τίποτε δέν ἀποκτήσαμε μέ τή δική μας προσπάθεια. Ὅλα τοῦ ἀνήκουν καί τά ἔθεσε στή διάθεσή μας ἀπό ἀγάπη. Μᾶς τά προσέφερε γιά νά τά ἀξιοποιήσουμε καί νά ἀπολαύσουμε τή ζωή τήν ὁποία ἐτοίμασε γιά μᾶς κοντά του.

Καί ἐμεῖς τί κάνουμε, ἀδελφοί μου; Πόσες φορές δέν ἀκολουθοῦμε τόν νεώτερο ἀδελφό ὃχι μόνο στήν ἀπαίτηση ἀλλά καί στήν κατασπατάληση τῆς πατρικῆς περιουσίας. Πόσες φορές ἀντί νά

ἀξιοποιούμε και νά καλλιεργοῦμε τά δῶρα τοῦ Θεοῦ ἐμεῖς εἴτε τά χρησιμοποιούμε γιά σκοπούς ἀλλότριους ἀπό αὐτούς γιά τούς ὁποίους μᾶς τά ἔδωσε, ἀπομακρυνόμενοι ἀπό αὐτόν ἀντί νά τόν προσεγγίζουμε, εἴτε τά ἀφήνουμε νά φθείρονται και νά καταστρέφονται χωρίς νά κερδίζουμε τίποτε ἀπό αὐτά;

Πόσες φορές, ἀδελφοί μου, ἀντί νά χρησιμοποιήσουμε τά χαρίσματά μας γιά τό καλό, ἀντί νά χρησιμοποιήσουμε τίς δυνάμεις και τίς δυνατότητές μας γιά τήν ὠφέλεια τῶν ἀδελφῶν μας ἢ γιά ἔργα ἀγάπης, ἐμεῖς τίς δαπανοῦμε γιά ἔργα ἀνώφελα και μάταια, γιά ἔργα πού βλάπτουν και ἐμᾶς και τούς ἄλλους γύρω μας.

Πόσες φορές ἀντί νά ἀξιοποιούμε τόν χρόνο τῆς ζωῆς μας γιά τή μελέτη τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, γιά τήν ἐπικοινωνία μας μαζί του μέσω τῆς προσευχῆς, γιά τήν καλλιέργεια τῶν ἀρετῶν, ἐμεῖς τόν κατασπαταλοῦμε σέ φλυαρίες και ἀργολογίες, σέ κατηγορίες και συκοφαντίες, σέ συναναστροφές και θεάματα ἄσκοπα ἢ και ἁμαρτωλά, φθείροντας και καταστρέφοντας ἔτσι τήν ψυχή μας;

Αδελφοί μου, ἡ ἀπαίτηση τοῦ νεωτέρου υἱοῦ τῆς σημερινῆς παραβολῆς δέν μᾶς ὑπενθυμίζει μόνο τήν ὁμοιότητά της μέ τίς δικές μας ἀπαιτήσεις ἀπό τόν Θεό, δέν μᾶς ὑπενθυμίζει μόνο τήν ἐγωιστική ἀπομάκρυνσή του ἀπό τόν Πατέρα, ἀλλά μᾶς ὑπενθυμίζει και τή μετάνοια τοῦ υἱοῦ, μᾶς ὑπενθυμίζει και κάτι πού εἶναι πιό σπουδαῖο, τήν ἄφατη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, και μᾶς καλεῖ νά μιμηθοῦμε τόν νεώτερο υἱό ὄχι μόνο στήν ἀποστασία ἀλλά και στήν ἐπιστροφή, ὄχι μόνο στήν ἀπαίτηση ἀλλά και στήν ἐκζήτηση τῆς συγχωρήσεως και τῆς συγγνώμης ἀπό τόν Θεό.

Ἄς μή διστάσουμε, ἀδελφοί μου, νά ἀκολουθήσουμε και ἐμεῖς τόν δρόμο πρὸς τόν Πατέρα μέ τή βεβαιότητα ὅτι ἡ ἀγάπη του περιμένει και ἐμᾶς γιά νά μᾶς σώσει, γιά νά μᾶς ἐνδύσει τήν πρώτη στολή και γιά νά στρώσει τραπέζι προκειμένου νά γιορτάσει τή δική μας ἐπιστροφή.